

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ivdx Magistratevs Senator

Zype, Franciscus van der

Antverpiæ, 1633

Cap. XVI. De fide obseruanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14280

res iuuando licitis, honestisque lucris acquisuerint *l. 7. eod.*
 18. Enimverò difficile est æquè scrupulosam adhibere cau-
 tionem in assumptione apparitorum, cohortalium, simi-
 liumque officialium, quorum numerosus erat exercitus.
 nam Comes Orientis 600. habuit apparitores *l. 1. C. de ap-
 parit. Comit. Orient. lib. 12.* Officium Præfecti prætorio Afri-
 cæ fuit virorum 398. *l. 1. §. in officio C. de off. P. P. Affric.* aliorum
 numerus amplior. & apparitores hi dicebantur, *l. 2. C. de com.
 sac. lar. l. 1. C. de filijs Official. qui in bello mort. beneficiarij etiam
 dicebantur. sic omnes, inquit Vegetius lib. 2. c. 7. consecuti ali-
 quod munus in officio Præfectorum, beneficiarij, vel ordinarij vocantur.
 quo modo feuda beneficia, & vassalli beneficiarij appellantur.*

CAPVT XVI.

De fide obseruanda.

1. **N**Il magis eorum lumen obscurat, dignitatemque im-
 minuit quos Deus & fortuna altiùs euexit, quàm fidei
 neglectus; adeoque eius obseruantem eò quemque
 magis esse conuenit, quò sublimiùs est collocatus. vinculum
 enim est humanæ societatis, cui seruandæ potestates omnes
 sunt institutæ. quare Franciscus I. cùm Carolum V. in regno
 & potestate haberet, à quibusdam Marchiauellici seminis
 consiliariis monitus, vt occasione vteretur, respondisse fertur:
 Si fides toto orbe terrarum exularet, eam tamen Regibus ser-
 uandam esse, qui eâ solâ, nullo autem metu constringi possint.
 Sanctè: si tamen verè. nam discrepant aliorum temporum
 actiones, & monitum illustris fœminæ ab adamante elici-
 tum, ac veredaria Caroli fuga.

2. Vladislaus sanè Pannoniæ Rex prætextu piæ causæ, &
 Christianismi propagandi; fidem per Christum Turcæ iura-
 tam fregisse dicitur, & Turcam ante conflictum iussisse tabu-
 las recitari, quibus hunc ipse epilogum coram exercitu addi-
 derit: *Hæc sunt, Iesu Christe, fœdera quæ Christiani tui mecum percuf-
 sere, per nomen tuum sanctè iurarunt, datamque sub nomine tuo fidem
 violarunt, perfidè Deum suum abnegarunt: nunc Christe, si Deus es,
 vt aiunt, & nos hallucinamur, tuas measque iniurias, te quaeso, vlcis-
 scere: his qui nomen tuum sanctû nondum agnouere, violatæ fidei pœnas
 ostende.* Censuerunt viri docti & pij non aliter quàm ipsi bar-
 bari, etiâ illis datam fidem seruandam fuisse, & ob violationem
 Vla-

Vladislaum exercitu, regno, vitâ à Christo multatum. E contrario animaduersû est, Germanos fidei tenacissimos tot seculis Imperium tenuisse, Germaniæ regem nullum inter multa & grauissima bella à suis desertum, in acie cæsum, aut ab exteris in captiuitatem ductum, & ab annis octingentis sex tantum à Germana sinceritate degeneres à suis in ordinem reductos, Carolû Crassum, Ataulphû, Venceslaum, Henricum III. Ottonem IV. Fredericum II. Non eadem fides Orientalibus tetit. sed Imperatorum 86. fusus sanguis, & alibi nec reges populo, nec populus regibus eandem fidem præstiterunt. perire plures non siccâ morte.

3.
Præmia
seruare
fidei.

Prisci Romani tum exteris tum inuicem datæ fidei obseruantissimi fuere. vt & Vitellius Fabio Sabino querenti quod pacta turbarentur, corruptis licet temporibus, nō aliud ausus fuerit respondere, quàm *nimio militis ardori modestiam suam esse imparem.* Tac. l. 19. Sanè Hanno Carthaginensis cū fiducia fidei Romanæ ad colloquium venisset, & tribunus fortè militum ei dixisset, posse meritò ei euenire, quod à Carthaginensibus Cornelio accidisset, vterque consul tribuno tacere iusso, *Isto te,* inquit, *metu, Hanno, fides ciuitatis nostræ liberat.* Valerius l. 9. c. 6. Acceperat ea ciuitas ab incunabulis suis à Numa Pompilio eum morem, *vt fides, ac iuramentum propulso legum ac poenarum metu ciuitatem regerent.* Liu. l. 1. neque alioquin Claudius in deditioe Mithridatis dubitasset, *accipere captiuum pacto salutis, an repetere armis rectius foret, nisi obseruanda esse pacta putauisset.* Quid enim, inquit Iurisconsultus, in l. 1. D. de pact. tam congruum humana fidei, quàm pacta seruare?

4.
Romani
tenacissimi.

CAPVT XVII.

De dissimulatione.

Fidem simulatio mendaciumque oppugnat. Candom & veracitatem in viris magnis esse, mendacium & dolum malum abesse, quàm deceat, alibi diximus. Dissimulationem tamen opportunam nemo potest improbare, sed & sæpè necessariam esse fateri oportet. Saul initio regni, cū filij Belial eum despicerent, neque pro more munera adferrent, *dissimulabat se audire.* 1. Reg. 10. in fin. prudenter sanè, in regno nouo, & electione ipsius noua. Cū populum persuaderi

1.
Oportuna
& neces-
saria sæpè.

Y 3

posse